

[Socialministeren]

af det offentlige. Det forhøjede almindelige børnetilskud, der er på ca. 13.000 kr. årligt, skal udbetales uafhængigt af familiens indkomst i øvrigt.

Efter bemærkningerne til forslaget er det formålet med ydelsen, at familierne sikres en økonomisk valgmulighed med hensyn til den form, børnene ønskes passet under. Sagt med andre ord tilsigter forslaget, at enten faderen eller moderen ikke skal være nødt til at tage arbejde uden for hjemmet af økonomiske grunde.

Jeg vil om forslaget gerne først sige, at jeg er enig i det hovedsynspunkt, at børnefamilierne stramme økonomi presser mange unge forældre ind i en lang arbejdsdag og deraf følgende forminsket kontakt med deres børn. Det er en kendsgerning, som også børnekommissionen har peget på, at børnefamilierne i dag lever under vanskelige økonomiske vilkår, og det er også en kendsgerning, at en meget væsentlig årsag til det er de høje boligudgifter. Ganske vist har småbørnsfamilierne i de sidste tiår fået en betydelig bedre boligstandard, end de havde før, men det har haft sin pris, først og fremmest i form af mere tyngende boligudgifter.

Regeringen ønsker imidlertid ikke at løse disse problemer ved en form for præmiering af hjemmegående forældre, som sigter mod at føre familiemønsteret tilbage til de traditionelle kønsroller. I praksis vil det i reglen være moderen, der bliver hjemme hos børnene de første år. Hertil kommer, at et tilskud på ca. 13.000 kr. i hvert fald ikke kan motivere nogen fuldtidsbeskæftiget med store faste udgifter til at gå over til at arbejde i hjemmet. Omvendt hører det vistnok til undtagelsen, at en kvinde, der indtil fødslen har været hjemmearbejdende, tager arbejde uden for hjemmet i barnets første leveår. Derfor må vi regne med, at det foreslåede tilskud helt overvejende vil komme til udbetaling til familier, hvor økonomien netop ikke har gjort det nødvendigt at overveje spørgsmålet om moderens udearbejde i barnets første leveår. I de tilfælde, vi taler om her, skal tilskuddet ydermere i modsætning til det almindelige børnetilskud udbetales uafhængigt af familiens indkomstforhold.

Sådan som forslaget er udformet, skal det forhøjede almindelige børnetilskud kun ydes til børn af gifte og samlevende forældre. Børn af enlige forsørgere skal altså fortsat

kun have adgang til det lavere forhøjede børnetilskud. Selv om enlige forsørgere også får adgang til det forhøjede almindelige børnetilskud, vil de på grund af tilskuddets størrelse, der er ca. 13.000 kr. om året, reelt ikke få mulighed for at vælge selv at passe deres børn i hjemmet. En sådan diskrimination af enlige forsørgere finder jeg slet ikke rimelig, og den forøgede valgfrihed, som forslaget påstår at tilgodese, vil overhovedet ikke blive opnået.

Efter regeringens og jeg tør sige også efter børnekommissionens opfattelse bør problemet på længere sigt snarere løses ved en generel lettelse af børnefamiliernes økonomi, der baner vej for en nedsættelse af den daglige arbejdstid. Kun ad den vej sikres børn og voksne mere kontakt. I virkeligheden er det mest afgørende initiativ i den retning det, regeringen har taget gennem lovgivningen om indeksregulerede lån. Disse lån har et klart familiepolitisk perspektiv. Indeksånlåne vil netop sænke begyndelseshuslejen for de unge familier og netop ad den vej lette familiernes økonomiske pres og på længere sigt bane vej for en generel arbejdstidsforkortelse for begge forældrene til gunst for et længere dagligt samvær mellem forældre og børn. Derfor synes jeg også, at arbejdsmarkedets parter må opmuntres til at lægge vægt på nedsættelse af den daglige arbejdstid.

Jeg skal endelig sige, at det er vanskeligt at sige noget entydigt om forslagets økonomiske konsekvenser, fordi man ikke med bestemthed kan vide, hvordan det på længere sigt vil indvirke på udgifterne til daginstitutioner. Det er som nævnt min opfattelse, at det forhøjede almindelige børnetilskud først og fremmest vil blive udbetalt til de familier, hvor moderen allerede er hjemmegående, og hvor moderen derfor som oftest ikke benytter offentligt finansierede dagforanstaltninger. Derfor mener jeg, at forslaget vil komme til at medføre ganske betydeligt forøgede offentlige udgifter, som der ikke er grundlag for at tilvejebringe midler til.

Sammenfattende kan jeg sige, at regeringen ikke kan støtte kristeligt folkepartis forslag, navnlig fordi vi opfatter forslaget som en form for præmiering af kvinder, der er hjemmearbejdende, og det uanset om de af økonomiske grunde har stået i en valgsituation eller ej.